

[Statsministeren.]

er heller ikke nogen liberalistisk finanslov, men det er en finanslov med et klart socialt indhold. Det er en finanslov, hvor der også er taget betydeligt hensyn til erhvervslivet og dermed til beskæftigelsen, og det er åbenbart dette, der er baggrunden for, at fremskridtspartiet ikke kan stemme for forslaget.

Må jeg uden at skulle tale alt for meget historisk minde om, at hr. Nyboe Andersen holdt en glimrende grundlovstale i 1973. Han talte ved den lejlighed — og det var under indtryk af det Glistrupparti, der var på vej — om nødvendigheden af, at de gamle partier stod sammen om at værne velfærdsstaten og at styrke folkestyret imod demagogiske angreb. Det mener jeg var ret talt. Jeg mener, det er rimeligt i dag at minde om, at det er der behov for.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder om finanslovsforslaget, men kun lige sige, at ud over selve finanslovsforslaget er det jo også lykkedes at gennemføre ting, som jeg bare vil nævne med få ord: en ny folkeskolereform, en ny arbejdsløshedskasselovgivning, der giver bedre og mere rimelige dagpenge under den ulykkelige situation, som arbejdsløsheden er, og en ny arbejderbeskyttelseslov for arbejdsmarkedet er ført igennem. Vi tænker altså på andet end Christiania og i snæver betydning sparepolitik. Det mener jeg er godt.

Må jeg så minde om, at det også er lykkedes i den tid, som ligger bag os nu, at få en pris- og omkostningsudvikling, som er ganske gunstig. Det er jo ikke rigtigt, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) sagde forleden dag, at vi har en forfærdelig masse verdensrekorder, eller også har vi måske noget, der ligner en verdensrekord, når det gælder pris- og omkostningsudviklingen, men den er positiv. Den viser nemlig, at Danmark nærmest ligger i bunden, hvad angår prisudviklingen, og det betyder, at vi i øjeblikket er inde i en udvikling, hvor vores konkurrencesituation forbedres en lille smule fra dag til dag. Det mener jeg er gavnligt.

Ja men så er der det nye pristal, siger man. Ja vel, men det nye pristal er jo et kartoffelprestal, hvor en øjeblikkelig situation omkring kartoflerne slog igennem, og så er der altså det med olien. Der er intet i

dette pristal, der så bekymrende, som man giver udtryk for.

Man kan ikke på nogen måde slå fast, at arbejdsløsheden er fjernet, tværtimod; den er stor, og den er uhyggelig, men det er en kendsgerning, at arbejdsløsheden i bygge- og anlægssektoren er reduceret, så den i dag er nær ved $\frac{1}{3}$ af det, den var for et år siden. Jeg mener også, man kan konstatere, at der er en vis optimisme i erhvervslivet med hensyn til, at industrien har nået bunden og er på vej opad igen.

Det sidste, jeg vil sige noget om, er indkomstpolitik. Det synes jo at være det ord, der ligesom en trylleformular skulle klare alle vores økonomiske problemer. Indkomstpolitik er noget, der altid er vanskeligt. Det er noget, som man har forsøgt i mange andre lande, og som man næsten alle steder er kommet galt af sted med. Det er noget, vi før har forsøgt i Danmark. Når vi har forsøgt det og realiseret det under socialdemokratiske regeringer, er det trods alt lykkedes med et vist held, men det, der har været typisk for indkomstpolitiske løsninger i Danmark, har været, at de er klaret i en akut situation. Det vil sige, at når tingene er ved at falde ned over hovedet på os, har vi klaret den i sidste øjeblik. Nu forsøger vi det omvendt. Vi snakker meget om det. Vi skal nu i gang med at forhandle om det, og jeg håber, vi vil forhandle realistisk, så er der mulighed for, at det kan lykkes, men det forudsætter, at vi kan skabe tillid, først og fremmest hos lønmodtagerne, således at de føler, at det, vi vil, også er en fair behandling. Det kræver, at de er indstillet på, at den tilbageholdenhed, som indkomstpolitik er udtryk for, ikke er noget specielt for lønmodtagerne. Det kræver også, at folketinget gør sig klart, at der er behov for at vise imødekommenhed over for kravet om medejendomsret. Det kræver også, at der i det daglige føres en socialt forsvarlig politik, som ikke på forhånd lægger gift for tankerne om at gå ind i det store samarbejde, som en planlagt indkomstpolitik er.

Jeg tror, at de fem partier i tinget vil gå ind i dette arbejde med alvor, realisme og vilje til at løse problemerne. Jeg tror egentlig også, der findes flere partier i tinget, som forstår betydningen af dette. Jeg håber, det vil være tilfældet.